

Valgkreds (Sindenburg), hvis varme Følelse baade for de Fattige og for alle Foranstaltninger for at fremme Understøttelsesforeningerne jeg fuldstændig anerkjender, dog ikke Andet end fastholde den For-
 mening, jeg tidligere har udtalt om, at der ikke kan gøres nogen væsentlig begrundet Indvending mod at gaa den Vej, som Lovforslaget anviser. Derom har jeg imidlertid udtalt mig udførlig ifjor ligesom ogsaa forleden Dag. Men jeg skal blot tillade mig at gaa lidt ind paa de Betragtninger, som ere gjorte gjældende fra det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds, og som jo for en Del faldt sammen med, hvad der fremkom fra den høitærede Minister. Naar det er blevet sagt, at det, som særlig var det Forførte ved dette Lovforslag, var det, at man vilde seile uden om Grundloven, saa maa jeg dertil bemærke, at jeg veed ikke just, at det i og for sig er noget for-
 kasteligt, om jeg saa maa sige, at seile uden om Grundloven, naar det maa erkjendes, at man i Virkeligheden ikke støder an mod nogen af Grundlovens Bestemmelser. Jeg skal villig erkjende, at det ganske vist har været det egentlig ledende Motiv hos den ærede Ordfører for Forslagsstillerne — det fremgik i Særdeleshed af den Maade, hvor-
 paa han selv havde stillet sit Forslag det foregaaende Aar — at fremfalde en Tilstand, hvorved de Ulemper for de Paagjældende med Hensyn til deres politiske Rettigheder, som Grundlovens Bestemmelser medføre, vilde kunne maaske for en Del eller i det Hele bortfalde. Men det maa erindres, at Forslaget er stillet paa en saadan Maade, at dets første Hovedbestemmelse slet ikke berører de politiske Rettigheder og faar Anvendelse ikke alene paa de politiske Rettigheder, men overhoved paa alle Rettigheder og Retsforhold, med Hensyn til hvilke Modtagelse af Fattighjælp har Betydning. Og naar det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds dernæst sagde, at den tvungne Eftergivelse i og for sig var noget begrebsstridigt, og derfor tydelig visse sig at være Noget, som man kun valgte for derigjennem at kunne omgaa Grundloven, saa maa jeg sige, at det er Noget, jeg slet ikke kan erkjende, at der er noget begrebsstridigt eller modsigende i en tvungen Eftergivelse. Naar selve Givelsen er tvungen, kan ogsaa Eftergivelsen være tvungen. Vi maa vel erindre, at vi befinde os her paa et Gebet, hvor der er Tale om at give Noget; men selve det, at give Noget, er i Almindelighed ogsaa en frivillig Sag; det kan i Reglen ikke ved Lov paalegges Noget at give Noget; men desuagtet er der, hvad alle Mennesker indrømme, ikke Noget til Hinder for, at man kan paalegge Kommunen at give Noget, nemlig Hjælp og Understøttelse til den Fattige. Vi befinde os her paa et Gebet, hvor Staten staa saaledes til Kommunen, at den kan paalegge den at give Noget af sin Formue, og jeg ser da heller ikke, at der er Noget til Hinder for, at Staten, ligesom den paatager sig at give Be-

stemmelser om, hvorvidt Kommunen kan kræve det Svine tilbage, saaledes ogsaa kan give Bestemmelser om, at Kommunen, selv i det Tilfælde, hvor den kunde kræve det Ude tilbage, dog skal undlade det og skal estergive Fordringen. Jeg for-
 maar i det Mindste ikke at se, at deri ligger noget begrebsstridigt eller noget mod Forholdets Væsen stridende, og jeg kan ikke negte, at gaar man først saa langt, som den ærede Minister erklærede, at han kunde være tilbøjelig til at gaa, nemlig at sige, at, naar der var gaaet en vis Tid, saa skulde de Paagjældende kunne fyldestgjøre Tilbagebeta-
 lingen af Fattigundersøttelse ved at betale det Halve, saa ser jeg ikke rettere end, at man virkelig har opgjort selve Godsættet for det Standpunkt, som den ærede Minister og Lovens Modstandere staa paa. Erkjender man først det, at man mind andre Ord, for at sige Sagen ligesom, kan tvinge Kommunalbestyrelserne til at estergive det Halve, saa ser jeg heller ikke rettere, end at man kan tvinge dem til at estergive $\frac{9}{10}$ og $\frac{10}{10}$. Det tror jeg rigtignok kommer ud paa Et. Men det er ogsaa i Følge den samme Betragtning, jeg her har an-
 stillet, at jeg heller ikke kan finde, at der paa dette Gebet er noget Afgjørende i det Hensyn, man sta-
 dig bærer frem, at det er et Indgrib i Kommunens Selvstyrelse og Selvregering, thi, som sagt, man befinder sig her paa et Punkt, hvor Staten staa i et saadant Forhold, at den kan bestemme, hvad Kommunerne skulle yde, kun overladende Bestemmelsens Udførelse til Kommunerne selv. Jeg kan imidlertid godt forstaa, at Mange betragte denne Sag paa en noget anden Maade, og jeg kan fuldkommen godkjende og vurdere en saadan Finspølelse for Grundloven som den, der dikterer flere af de Herrer deres Udtalelser imod Lovfor-
 slaget. Det er Noget, som jeg i det Hele er villig til at godkjende, og der vilde jo vistnok ogsaa allerede være vundet Noget ved at gaa en saadan Vej som den, det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Ingerslev) har antydet, nemlig bestemme, at det i ethvert Tilfælde skal komme til Afgjørelse i Kommunalbestyrelsen, hvor-
 vidt Eftergivelse skal finde Sted eller ikke, naar der er gaaet en vis Tid. Dette vilde ganske vist ikke være meget Andet, end hvad der nu kan siges at være hjerulet; men det er jo muligt, at man ved nærmere Overveielse kunde give det en saadan Ud-
 arbejdelse, at det virkelig blev Noget, der kunde tillægges en væsentlig Betydning. Jeg vil i ethvert Fald stemme for denne Lovs Overgang til 2den Behandling; men jeg anser det rigtignok for at være en Selvsølge, at de ærede Forslagsstillere ville foreslaa det henhjort til det Udvalg, der er nedsat angaaende Fattigloven. Det er jo nemlig indlysende, at efter den Maade, hvorpaa Lovfor-
 slaget er stillet, egner det sig netop til at komme ind under Behandling af dette Udvalg, ja, det er endog ogsaa affattet saaledes, at dets første Bestem-
 melse vilde, hvis Fattigloven kom ud i dens nu-